

CHILD SURGERY – Viet Nam (2)

Terug in Hanoi. De Hash Harriers.

Het is bloedje heet, 40 graden eergisteren, deze maand komen er nog vier van, de volgende maand zes en daarna nog eens zeven. Er staat me nog wat te wachten. Ik ben bij de Hash Harriers ingewijd met een bierritueel. Met een kletsnat T-shirt weer naar huis. Het is de Hanoische afdeling van een wereldwijde beweging van wandelaars, joggers en renners die dat op een uiterst ongedwongen wijze doen. In Amsterdam moet ook een afdeling zitten. Hoe ongeregelder het zootje hoe mooier! En vooral veel bier. In de kern laten ze iedere status of afkomst als iets onbelangrijks achter zich. Een bus vol Vietnamezen en Expats reed een eind buiten Hanoi en streek op een veld neer waar vandaan landinwaarts een onbekend parcours was uitgezet. De lokalen keken er vol verbazing naar. De Hashers houden ieder jaar wat over van de contributies en toen kwamen wij in zicht. Een onverwachte gift van duizend dollar kwam naar ons toe. Mensen die goed in hun lijf zitten en daadwerkelijk laten blijken minder bedeeden een eind in die richting te willen optrekken maken mij warm. Kan de Hilversumse Run ons niet eens in het spotlicht zetten? Een nat T-shirt heb ik er wel voor over.

Even iets rechtzetten. Ik ben uit de industrie afkomstig en fungeer nu als manager: het geld uit uw portemonnee in de onze zien te krijgen, a hell of a job! In Vietnam werken we met uitsluitend en alleen Vietnamese mensen (voor Vietnamese prijzen laat ik er als regel meteen op volgen). Hierdoor kunnen we zo goedkoop werken, een life-change voor nog geen 100 euro. Wat vindt U daarvan? 1097.32.243, het is maar dat u dat ook even weet.

Het project in Ha Giang gaat wat later van start maar het valt nog binnen de tijd dat deze column loopt. Een congres eiste onze uroloog op. Toen we vorige week in Ha Giang waren voor een overleg maakten we ook met hun nieuwe jonge oogspecialist dr. Hai kennis. Hij viste naar onze budgetten. In de provincie moeten zesduizend jongeren en ouderen aan cataract worden geholpen. Het is hetzelfde liedje: de kennis en kunde is er maar niet het geld dat erbij nodig is. We werden 's avonds door dr. Quy, hoofd van het hospitaal, uitgenodigd en zaten met zeker 12 mensen met gekruiste benen rondom een vierkante mat met heerlijkheden. Twee chauffeurs zaten ertussen en maakten zich zeer verdienstelijk met het bijvullen van de glaasjes. En toastten mee, top-down, over gelijkheid gesproken. Het is een apart land, Vietnam.

Nog even een dappere ridder uit Lao Cai. Door zijn zwaard mee te nemen kon hij zich tenminste verweren bij alle akelige momenten die hem te wachten stonden. De angst bij kinderen is heel groot, wat er met hun zal gebeuren is zo onbekend. Het geluid van de gipszaag is eng en het getrek aan de randen van de opengezaagde gipsschaal zodat het been eruit kan is geen pretje en doet soms echt pijn. Er wordt snel gewerkt om het te bekorten maar toch.

Tot gauw, Jo Koster

U mag tot 30 juli reageren op: childsurgery.vietnam@gmail.com